

Stavanger Symfoniorkester har allerede lenge festet grepet på barokken.

Vitalt, på rutine

BAROKKSPELALIST: Fabio Biondi på prøve med Stavanger Symfoniorkester. Foto: Jan Inge Haga

Stavanger Symfoniorkester

dir.: Fabio Biondi, Oslo Konserthus

For mye av det samme.

Anmeldt av **Ståle Wikshåland**
swi@dagbladet.no

KONSERT: Men de må vokte seg for å hvile på sine laurbær av den grunn. I går kveld besøkte de Oslo Konserthus med et «Barokk spesial»-program, anført av sin faste tidligmusikkspesialist Fabio Biondi på spillende lederplass.

Det ble vitalt, på en måte. Orkesteret er det eneste av våre symfoniorkestre som virkelig behersker barokk fraserings og artikulasjon, og Biondi har vært viktig i videreutviklingen av denne kompetansen.

Men også spesialisering har sin konvensjoner, og pro-

grammet de hadde valgt å presentere seg med hadde farlig mye av dem. Fiolinkonserter og orkestersuiter passerte røyv: Telemann og Vivaldi, Telemann og Vivaldi og så tidlig Händel til slutt.

Særlig Telemann er stinn av stereotypier, og orkesteret maktet ikke å løfte seg ut av dem denne gang.

Det gikk bedre i Vivaldi, men også der fikk vi høre hvor sårbar denne musikken er om den mister spenst og fraserings som fargelegger. I ekkokonserteren RV 552 skulle det ikke mer til enn en litt baktung ekko-gruppe off-stage, før verket nærmest klappet sammen.

Da hjelper det ikke helt at orkesteret har etablert en ny plattform for barokkfortolkning, som gir dem en spesiell profil. For verkene må erobres og serveres overbevisende hver eneste gang, og ikke også barokken skal ende som en ny form for vanegjengeri.

KLASSISK FREDAG

Ståle Wikshåland
swi@dagbladet.no

Imitasjonens hemmeligheter

CD: – Det går en rett linje fra Beethoven til meg. Wilhelm Kempffs berømte utsagn dukker opp i anledning Sigurd Slåttembrekks siste utgivelse på Simax, men med uhyggelige overtoner.

KEMPPF SIKTET TIL suksessjonen av klaverlærere fra Beethoven og til seg selv. Den historien finnes det mange versjoner av. For eksempel at Beethoven-eleven Ignas Moscheles igjen var Griegs klaverlærer, som nå Slåttembrekk igjen smyger seg så tett opp til som han bare kan. Slik kan produsenten Tony Harrison mikse Slåttembrekks nye innspilling av Griegs «Bryllupsdag på Trolldaugen» med Griegs egen på voksruller fra 1903 i Paris, og sømløst klippe mellom den nye innspillingen og den gamle uten at vi merker annen forskjell enn at bakgrunnsstøyen er borte på opptaket av Slåttembrekk?

Hva er det da vi hører: En pianist i Griegs skygge – eller en som er ute av den?

For imitasjon hører til musiseringens hemmeligheter. Vi øver og øver, og kopierer våre forbilder som best vi kan. Gjør vi det grundig og intenst og oppriktig nok står vi mysteriøst nok fram i vår egen rett en dag. I beste fall. Eller ikke i det hele tatt.

Hvorfor er det da slik at det noen ganger er en sommerfugl som folder seg ut, og (mange) andre ganger bare en kopi av noe vi allerede har hørt, utallige ganger før?

SLIKE SPØRSMÅL MELDER SEG med svimlende konsekvenser i møtet med Slåttembrekks Grieg-odyssé på Griegs eget Steinway fra 1892, en utgivelse som ovenikjøpet har med seg den lille bunken av Griegs innspillinger av egne lyriske stykker fra 1903.

Men de melder seg knapt som noe problem, mer som en gåte. Konsertreiser vi oss om Slåttembrekks eget spill, synes jeg faktisk dette er det fineste han har gjort siden den eventyrlig gode Ravel-utgivelsen fra 1997, som han fikk Spellemanns-prisen for.

Ta «Balladen op. 24». Hos Slåttembrekk hører vi en Grieg nedblendet til et format tettere på det intime og personlige enn mange og berømte tolkninger, som spiller opp til det orkestrale tilslaget i «Balladen», et av Griegs beste verker. For eksempel Leif Ove Andsnes, for noen få år tilbake. Eller hør på andresatsen i Klaverkonserten, (innspilt med Oslo-Filharmonien under Jurowski i 2004) og legg merke til det klangskjøre og klangvake i Slåttembrekks spill.

I det hele tatt, hør på hele dobbelt-CD-en, og ta musikaliteten inn.

Sigurd Slåttembrekk/ Edvard Grieg

«Chasing the Butterfly»
(Simax)

Pianist som folder seg ut som fortolker

PARALLELT MED SITT Oslo-besøk i forrige uke, er Juliane Banse ute med ny CD på ECM, med Aleksandar Madzar ved klaveret. Der fornemmer vi mer av formatet hennes, enn hva hun formidlet live i Bjørvika. Store deler av utgivelsen er viet Alban Berg, der hun treffer uttrykksmessig, men der klingintensiteten noen ganger skjennes av et vibrato som har blitt for stort.

Juliane Banse, sopran

«Tief in der Nacht»
(ECM)

Fine Alban Berg-tolkninger

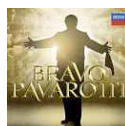

LUCIANO PAVAROTTIS BESTE operainnspillinger er en sikker vinner, og en god inntektskilde for Decca. Bedre reiser får du knapt. Slik dreier «Bravo Pavarotti» seg om hva Adorno en gang betegnet som *schöne Stellen*, utklipp fra store operer, de relativt få som faktisk sto på Pavarottis repertoar. Og det er plukket nennsom på denne utgivelsen, mest fra Pavarottis beste periode, den gang stemmen enda hadde den lille anspekte kanten, og var mer sølvskimrende enn noen andres. Slike reiser tåler vi, godt.

Luciano Pavarotti

«Bravo Pavarotti»
(Decca)

Pavarottis aller beste

PÅ BLU-RAY & DVD NÅ!

SKRIFTEN PÅ VEGGEN
V A R G V E U M

KJØP FILMEN HOS DIN NÆRMESTE FILMFORHANDLER

www.sf-film.no